

*To my readers
Thank you to being a part of my life*

บทนำ

"ไอ้มิ่ง เชี่ยมิ่งไวย๋ กูสอบติดแล้ว กูสอบติดแล้วววววว!!!" ผมกระโดด โหรงเหรงไปมาด้วยความดีใจน้ำตาไหลอาบแก้มก่อนจะกระโดดกอดคอ เพื่อนสนิทที่สุดที่ตัวสูงกว่าผมเกือบสิบเซ็นต์

"ไอ้สัด คอกู คอกู ไอ้เหี้ยยยยยย"

"ติดที่เดียวกันกับมิ่งด้วยเนี่ย คนละคนะก็ช่าง แต่ที่เดียวกันกับมิ่งเลยนะเว้ยยย" คอไอ้มิ่งยังเป็นที่เข่าชั้นดีสำหรับผม ไม่มีอะไรมาบรรยายความรู้สึกดีใจของผมในเวลานี้ได้

"ที่เดียวกับกูแล้วไง เหตุผลที่มิ่งดีใจจริงๆ ไม่ใช่ที่เดียวกับกับกู แต่เป็นที่เดียวกันกับคนคนนั้นของมิ่งใช่ไหม"

ผมชะงัก...ไอ้มิ่งรู้ทันผมเสมอเลยสินะ...

"มิ่งไม่ได้เจอมานานเท่าไรแล้ววะ"

"ปึกว่า" ผมสงบลงเล็กน้อย แต่น้ำตาก็ยังคงปรึ่มขอบตาอยู่

"จะได้เจอแล้วสิ" มันกระหู่หู่ซี่ข้างผม

"เออ"

"ดีใจมั๊ย"

"เออ"

"ตอบดั่งๆ กว่านี่ดิ"

"ดีใจชิบหายเลยสัด!!!!!!" แก๊กมาตั้งนาน แต่แล้วผมก็หลุดแก๊กเป็นที่

เรียบบร้อย

"ฮ่าๆๆๆ"

"มิ่ง ระดับสมองอย่างกูแม่งสอบติดมหา'ลัยระดับท็อปของประเทศได้ เพราะกูอยากเจอมันนะเว้ย กูทำได้ไงวะ กูนับถือตัวเองอะ เพราะมันอะ เพราะมันเลย มันคนเดียวน..."

"มันที่ไม่เคยเห็นมิ่งอยู่ในสายตาเลยอะนะ"

ผมชะงักอีกรอบ...

"เอาน่า...คราวนี้ถ้าไอ้พี่ป้ามันยังตาบอดอีก...มิ่งเอาปืนไปยิงกะจุ่มันได้เลยเพื่อนโย"

"บ้า กูไปเรียนที่นู่นแค่เพราะกูอยากเจอเขา อยากเห็นเขาบ้าง...มิ่งก็..."

"ไม่...มิ่งชอบพี่ป้ามานานเท่าไรแล้ว...นานจนกูเปลี่ยนแฟนมาแล้วตั้งสิบสองคน กูว่ามิ่งอาจจะรักใครไม่ได้อีกแล้วก็ได้"

"..."

"ถ้าเป็นฉันจริงๆก็อยากให้รักของมิ่งสมหวัง"

"..."

"กูจะช่วยมิ่งเอง ไอ้โย"

ตอนที่ 1

ก่อนวันเปิดเรียนสองอาทิตย์...

ณ มหาวิทยาลัย X ผมเป็นนิสิตใหม่คณะวิทยาศาสตร์

ไอ้มีงเพื่อนผมที่ทุกท่านรู้จักกันไปโนบหนาเมื่อตะกีมันเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ครับ มันสอบตรงติดในขณะที่ผมแอดมิชชั่นติด (ซึ่งกว่าจะติดเข้ามาได้นั้นเลือดตาแทบกระเด็น เพราะที่นี้การแข่งขันสูงมากจนผมอยากจะร้องไห้) และถ้าหากคุณจะทำมาถึงอีกคนที่ถูกกล่าวถึง เขาเรียนอยู่คณะแพทยศาสตร์ครับ และตอนนี้ก็กำลังจะขึ้นปีสองแล้ว

เอาจริงๆ นะ ผมตื่นตื่นชะมัดที่จะได้เจอเขา ผมชอบเขามานานมากแล้ว (ต้องยอมรับอย่างถูกผู้ชายเลยว่าผมชอบผู้ชายคนนี่จริงๆ) เขาเป็นรุ่นพี่ผมหนึ่งปี แต่ก็ไม่ค่อยหยอกครับที่ผมจะเรียกเขาว่าพี่แม้ว่าเราจะไม่เคยคุยกันก็ตามที ก็เขาเนะทำตัวไม่น่าเคารพเลยสักกระดิด ตอนอยู่มัธยมก็เกกมะเหรกเกรแต่ต่างตัวไม่เรียบร้อย แต่ใครจะไปรู้ว่าเขาจะสอบติดหมอนะ

ผมชอบเขาตั้งแต่ตอนที่ผมอยู่มอสองและเขาอยู่มอสาม จนตอนนี้ผมขึ้นปีหนึ่งและเขาขึ้นปีสอง ผมแอบมองเขามานานมากไม่ว่าเขาจะยืนอยู่ที่จุดจุดไหนในโรงเรียน และตอนนี้ผมก็มาเรียนที่นี้เพื่อที่จะได้แอบมองเขาต่อไปไม่ว่าเขาจะยืนอยู่ที่จุดจุดไหนในมหา'ลัย ว่าไปแล้วผมก็โคตรจะตื่นเต้น นี่ผมมีข้อสันนิษฐานหมดแล้วนะ ทั้งๆ ที่ตอนนี้ผมแค่ขงย้ายเข้ามาอยู่ในหอเอง ยังไม่ได้เจอเขาสักหน่อย

จำชื่อเล่นของเขาได้มั๊ยครับ เขาชื่อว่าปา ป่าที่มีต้นไม้เยอะๆ นะครับ ส่วนชื่อจริงของเขาคือพนา ก้องธานินทร์

"พี่ครับ เดียวผมตนเองนะ ผมตนเอง" เพราะป้าเป็นห่วงผม ป้าเลยส่งคนมาช่วยผมของเยอะมาก และตอนนี้เหลือเพียงแค่กระเป๋าเป้ของผมกับกล่องโมเดลวันพีซ ผมอยากจะตนเองบ้างอะไรบ้าง นี่ผมออกมาจากบ้านเพื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

"คุณหนูต้องการอะไรบอกได้นะครับ โทรหาได้ตลอดเลยนะ"

"ครับ ขอบคุณมากครับ"

"อย่าลืมโทรหาเจ้านายด้วยนะครับ"

"ครับ"

"ให้ผมเดินไปส่งในหอนั้ครับ"

"ไม่ครับ ขอบคุณครับ"

เจ้านายของพวกเขาคุณะครับก็เลยต้องเอาใจใส่ผมขนาดนี้ พ่อผมนะหวังลูกชายเข้าได้เพราะมีผมแค่คนเดียว ผมกับพ่ออยู่ด้วยกันแค่สองคนมานานมากแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่แปลกอะไรที่พ่อจะเป็นห่วงผมขนาดนี้

ผมยื่นรอให้รถขนของของผมเคลื่อนผ่านหน้าหอพักใหม่ของผมไป และทันทีที่ผมหันกลับมาประจันหน้ากับหอพักอีกครั้ง...

ตัวกระผมแทบจะทำกล่องโมเดลวันพีซของผมหลุดมือ (สิริรวมมูลค่าก็หลายหมื่นบาท) ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ พนา ก้องธานินทร์...ที่ผมเพิ่งจะพูดถึงกำลังเดินออกมาจากหออย่างโหมๆ ด้วยร่างกายโหมๆ และก็ถึงพลาสติกบรรจุน้ำเปล่าขนาดใหญ่โหมๆ

ไอ้ที่ปา...ตัวจริงเสียงจริง...ที่ปาที่ผมลงทุนตามเขามาเรียนถึงนี่...คนนั้นนั่นแหละครับ ผมไม่ได้โกหกจริงๆ นะ

เขาสูงขึ้นจากตอนมอหกมากกว่าสิบ ซม. ข้ายังดูมีมัดกล้ามเนื้อขึ้นกว่าเดิม ขาวขึ้นกว่าเดิม หล่อขึ้นกว่าเดิม แม้ว่าตอนนี้จะดูเหมือนเด็กหนุ่มอยู่หอทั่วไปก็ตาม ผมนี่แทบล้มเลย ตกใจจนไม่รู้จะตกใจยังไง

เขาอยู่หอเดียวกันกับผม...ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อครับ เขาอยู่จริงฯ น้ำตาจะไหล

"เฮ้อ คนเรามันเป็นคุณหนูถึงขนาดที่ว่าจะต้องมีคนงานมาช่วยขนของ เป็นสิบลูๆ คนเลยหรือว่า" พี่ป่าพูดเหมือนพูดเรื่องลมฟ้าอากาศแต่มันเข้าหูผมเต็มๆ เคยได้ยินกิตติศัพท์มาตั้งแต่สมัยมัธยมแล้วว่าเขากวนตีนใช้ได้เหมือนกัน แต่นั่นก็เป็นเสน่ห์อีกแบบหนึ่งนะ...สำหรับผมนะ

ผมก้าวเท้าที่ลั่นเทาเข้าไปใกล้ๆ ไม่อยากให้เขาเห็นว่าผมช็อกขนาดไหน ได้เจอคนที่อยากเจอแทบจะในทันทีที่คิดเสร็จ ผมคงต้องรีบทำบุญเพิ่มเพราะเหมือนผมจะใช้นุญหมดไปแล้ว

"ว่า...ผมหรือ" ผมพูดได้แค่นั้นแม้ว่าอยากจะพูดคำที่ดีมากกว่านี้ก็ตาม

"ว่าแม่มั้ง" หน้าหล่อๆ ของพี่ป่าหันมา โห นี่ผมว่าผมสูงแล้วนะ เจอพี่ป่าเข้าไปผมถึงกับเงิบ ดูเตี้ยลงมาอีกยี่สิบเซ็นต์ คนอะไรจะสูงท่วมฟ้าท่วมมหาสมุทรขนาดนั้น "ดูจากภายนอกก็รู้ว่ามึงคุณหนูผู้ดีตื่นแดงตะแคงตื่นเดินด้วยความหวังดีนะ มึงควรเลิกฟังที่บ้านตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป"

เขาสอนคนอื่นเป็นด้วยแฮะ จำได้ว่าตอนมัธยมวันๆ เอาแต่เล่นบาสแล้วก็เล่นเกม

ผมยิ้มมุมปากในตอนพี่ป่าก่น้ำใส่ถังพลาสติกของเขา

"ยุ่งไรด้วย..."

พี่ป่าหันขวับจนผมเกือบทำกล่องโมเดลหล่น "มึงว่าไงนะ"

"ถามว่ายุ่งไรด้วย" ผมว่าเขากวนตีน จ้ะผมก็คงเป็นคนกวนตีนเหมือนเขาใช้มัย

"เฮ้อ ไอ้เตี้ย รุ่นพี่สอนทำโมมึงไม่รับไว้ดีๆ ละ คณะไหนเนี่ย กูจะตามไปเล่นถึงที่มึง" ไม่รู้ว่าจริงอย่างที่พูดหรือเปล่า หน้าตาเขาจริงจังมาก แต่สำหรับผมดูไม่น่ากลัวเลย ผมดีใจที่ได้เจอเขานะ

...และก็ขอโทษด้วยที่บอกว่าคิดถึงจริงๆ ไม่ได้...

ว่าแต่...พี่ป่าว่าผมเตี้ยหรือ...

"เตี้ยตรงไหนวะ ตั้งร้อยเจ็ดสิบแปดเซ็นต์"

"ก็มึงเตี้ยกว่ากู"

"สูงกว่าแล้วไง คิดว่ากูตอยมึงแล้วมึงไม่เจ็บนั้นหรือ" ผมมันเป็นคนปากไว...จนเกินไป

"ว่าไงนะ" พี่ปาวางถึงพลาสติกแล้วหันมาหาผม ผมนี่ใจเต้นตึกๆ แต่ก็กลืนน้ำลายเถียงที่เขาเข้าใจ... "ไหนมึงลอง...ตอยกูซิ"

ใครจะกล้าพะ...หน้าเรียวๆ ที่ยื่นเข้ามาใกล้มีแต่จะทำให้ใจเต้น ไม่ได้ทำให้อยากตอยออกไปเลยสักนิด ผมมีมือสั่นตอนที่พี่ป้าจ้องมองมาที่ผมเขม็ง ผมชอบพี่เขาแท้ๆ ทว่าผมกลับเริ่มต้นความสัมพันธ์ของเขากับผมได้ไม่ดีเลย

...แต่ผมมีเหตุผลนะ

"ไม่ตอยไว้ย หลบไป" ผมผลักเขาออกไปให้พ้นทางแล้วเดินเข้าไปในห้อง

"อะไรของแม่งวะ" ผมได้ยินเสียงพี่ป้าบ่นตามหลังมา หลังจากนั้นผมก็ไม่รู้อะไรแล้ว เพราะผมวิ่งจืดเข้าไปในห้องของตัวเองแล้วร้องไห้หมอนที่วางอยู่บนเตียง

ผมได้คุยกับพนา กิ่งธานินทร์แล้ว!!!!

ร้านคือพี่ที่ซื้อป้าในมหา'ลัย

"กูไม่รู้วะ มึงก็รู้นิสัยกูอะ เจอหน้าพี่ป้าที่ไรก็ชอบแะพี่เขาและพูดถึงพี่เขาในแง่ไม่ดีอยู่เรื่อย เช่น พี่ป้าวันนี้แม่ไม่สระผมวะ แต่มึงรู้มัยว่ากูชอบชิบหาย แม่โคตรจะดุดี หรือไม่กี่บางวันที่พี่เขามาสาย กูก็แอบด่าเขาว่าคนเซี่ยโรมาสายได้ตลอด แต่ในใจกูนี่ชอบที่จะเห็นเขาวิ่งกระหืดกระหอบเข้าประตูโรงเรียนมานะเว้ย กูว่าตลกดี นี่กูแะเขาในพื้นที่ของกูกอนกูกิดว่ากูนสนิทกับเขาทั้งๆ ที่ยังไม่เคยได้คุยด้วย เพราะงั้นตอนที่เจอ...กูก็เลย..."

"ละไม่มีขึ้นดี" มึงช่วยเสริมคำพูดให้ผมหลังจากที่รู้แล้วว่าผมไปเจอพี่ป้ามา ใ้มึงตึงตูดสายตาสตรีเพศในร้านได้มากเอากการเลยครับ เพราะหน้าหล่อๆ ของมันรวมทั้งความสูงชะลูด

"อ๊วยแม่ ไม่รู้..." ผมเอามือปิดหน้า ละไม่มีขึ้นดีอย่างที่ใ้มึงพูดจริงๆ

ผมว่าความหวังที่ผมจะทำให้พี่ป้าหันมามองบ้างจากศูนย์คงจะติดลบก็คราวนี้ มีอย่างไหน ชอบเขาแต่ไปชวนเขามาด่ามาว่ามาต่อล้อต่อเถียง

"ไอ้ว้าย...อะไรของมึงงงงงงง..."

"กูว่าดีนะ" ไอ้มึงดูตลกโกแกลตเย็นเสียงดัง

ผมเอามือออกจากหน้า "มึงว่าไงนะ"

"ดีจะตายห้า ตอนนี้อีพี่ป้าก็จำมึงได้แล้ว และมึงสามารถต่อความยาวสาวความยืดกับไอ้พี่ป้าได้อีกตั้งหลายสตอรี เพราะอะไรรู้มั๊ย..."

"อะไรวะ..."

"คนอย่างมึงอะ หวานไม่เป็นหรือโย" มึงเอ๊ย "จะให้มึงไปพูดแบบว่า 'พี่ป้าครับ ผมชอบพี่' 'พี่ป้าครับ ไปเดทกับผมหน่อย' 'พี่ป้าครับ ผันดินนะ' ซาดหน้า ตอนบ้ายูมึงก็ไม่พูด หรือถ้าจะพูดก็คงใช้เวลาสามวันในการรวบรวมความกล้า กูพูดถูกมั๊ย"

"กู..."

"การที่มึงไปต่อล้อต่อเถียงกับเขาจะทำให้มึงกับเขาพูดจាកันไหลลื่น แม้ว่าเขาจะมองมึงไม่ดีก็เถอะ แต่เชื่อกู...สักวันเขาจะมองมึงดีเอง เพราะตัวมึงดี เข้าใจกูมั๊ยเนี่ย"

"ตรรกะเสียไรของมึงเนี่ยไอ้มึง"

"หี แต่งงานกับพี่ป้าเมื่อไหร่ เอาของมาเช่นกูด้วยนะมึง"

อะไรทำให้ไอ้หล่อนี่มั่นใจได้ขนาดนั้นวะ ผมส่ายหน้าพยายามไล่สิ่งที่ไอ้มึงเพิ่งพูดกับผมออกไป ไม่รู้แหละ ไม่ว่าจะดีจะร้ายยังไงผมก็ได้เจอพี่ป้า และได้คุยกับพี่ป้าแล้ว นับว่าเป็นเรื่องดีไม่ใช่หรือ

คราวนี้ถ้าบังเอิญเจอกันที่หอผมจะทักพี่เขาว่าไงดีล่ะเนี่ย

'ไปไอ้สูง...มึงเรียนหนักมั๊ย' อะไรประมาณนี้หรือ...ไม่เห็นจะเข้าท่าเลย

แะะ

ตอนเย็นผมมาประชุมอยู่ที่คณะซึ่งเป็นการนัดพบปะครั้งแรกหลังจากที่สอบสัมภาษณ์ผ่าน เพื่อนบางคนผมจำหน้าได้ แต่บางคนผมก็จำหน้าไม่ได้

และบอกไว้เลยครับว่าเอกของผมเนี่ย...มีผู้ชายน้อยมาก

แถมมากกว่าครึ่งเป็นผู้ชายที่ทำทางตั้งตั้ง...

ผมนั่งอยู่ในแถบโซนของเอกซีวิทยาซึ่งเป็นเอกที่ผมเรียนในบรรดาวิชาวิทยาศาสตร์นี่เป็นวิชาที่ผมชอบมากที่สุดแล้วละ คณะผมมีประมาณพันกว่าคนและวันนี้ก็นั่งกันกินพื้นที่โรงยิมไปแทบครึ่งค่อนโรงยิมเลยทีเดียว เป็นการประชุมด่วนที่ไม่ได้นัดหมายอะไรเป็นพิธีรีตอง เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นบางคนใส่กางเกงบอดมาเข้าประชุม

"สวัสดิ์คะน้องๆ คณะวิทยาศาสตร์"

"สวัสดิ์คะ/สวัสดิ์ครับ"

"ที่พี่เรียกประชุมด่วนในวันนี้ก็ต้องขอโทษด้วย ที่มีธุระด่วนมากจริงๆ" ประธานสมาคมนิสิตคณะวิทยาร่างท่วมทำทางตั้งตั้งเอ่ย "วันนี้เราต้องได้ตัวดาวเดือนคณะนะจ๊ะ"

ผมกับเหล่าพี่หนึ่งทำหน้าที่ ดาวเดือนที่ว่ามันสำคัญอะไรขนาดนั้นเชียว

"เนื่องจากความผิดพลาดเกี่ยวกับตารางกิจกรรม พวกพี่เองก็ปวดหัวมากมายกับเรื่องนี้ที่จริงจะต้องมีการแข่งขันกันหลายรอบ แต่ด้วยเหตุผลหลายประการ เรามาเลือกกันแบบนั่งจับเข้าคุยกันง่าย ๆ เลยจะดีกว่า"

จับเข้าคุยยังไงหว่ากับคนพันคน...

"ง่าย ๆ เลยคะ ทุกเอกส่งตัวแทนออกมาชายหนึ่งหญิงหนึ่งให้มายืนกันอยู่ตรงนี้ พี่ใจดีจ๊ะ พี่จะให้พี่น้องๆ หนูๆ เลือกกันเองภายในเวลาสิบนาทีนี้ เอกไหนไม่ยอมส่งตัวแทนลงมา พี่จะงดขนมเบรกเอกนั้นในกิจกรรมวันพรุ่งนี้นะจ๊ะ"

สิ้นเสียงประธาน ทุกคนก็หันมามองหน้ากันแทบจะในทันที เสียงเอะอะโวยวายดังขึ้นไปทั่วบริเวณเพราะต่างคนต่างก็เสนอกันคนนั้นคนนี่ในเอกของตัวเอง

ผมนั่งเฉยๆ มองดูเพื่อนๆ ออกความเห็นต่างๆ กันออกไป โชคดีหน่อยที่เอกผมมีคนจำนวนน้อยนิดๆ คุยกันง่ายหน่อย (นั่งง่ายแล้วเหอ)

"ดิฉันขอนำเสนอ...วาโย" นางฟ้านางหนึ่งยกมือของผมขึ้นมา ทำให้

ทุกคนในเอกหันมามองผมเป็นตาเดียว "แก๊งกะเทยมองมานานแล้วค่ะ แซ่บมาก ถ้าส่งเข้าไปชนะแน่ เพื่อนๆ ว่าไง"

เริ่มมีคนส่งเสียงเห็นด้วยในขณะที่ผมส่ายหน้าเป็นพัลวัน

"ไม่เหมาะๆ กูไม่เหมาะ"

"ไม่เหมาะะเสียไร มึงแมนสุดหล่อสุดแล้วไอโย" นางฟ้าเปลี่ยนเป็น นางมารทันทีที่ผมไม่ยอมทำตามที่มันพูด "ขวก็ขว ขนตางี้จะชนหน้ากูอยู่ละ กูจะส่งมึงไป มึงไม่มีสิทธิ์โต้แย้งอะไรทั้งนั้น"

"ไม่ไวย กูไม่เป็น"

จากมือคู่หนึ่งที่จะดันตัวผมให้ย่นขึ้น คราวนี้เป็นมือหลายคู่ที่แทบจะ จับผมใส่พานถวายให้ท่านประธาน ผมจะบ้าตาย ผมเนี่ยจะจะไปสู้อะไร เอกอื่นเขาได้

และแล้วอะไรบางอย่างก็ทำให้ผมกับเพื่อนชะงัก...

"อู๋ตาย เรามีแขกรับเชิญค่ะเด็กๆ" ท่านประธานดูระริกระรี่ขึ้นมาทันที เมื่อเห็นกองทัพนักกีฬาบาสที่เดินเข้ามาในยิม กลุ่มคนที่มาใหม่ดูตกใจที่เห็น คนจำนวนมากมายืนนั่งอยู่บนอัฒจันทร์และกำลังจะเดินกลับออกไปข้างนอก "จะไปไหนละ เข้ามาก่อน หมอพนา ฉันเห็นเธอนะ อย่าให้ฉันต้องบุกไปข่มขืน เธอที่หอ!"

หมอพนา...พนา พนา...นี่อย่าบอกนะว่าสูงๆ ขาวๆ ใส่เสื้อนักบาสสีแดง ทั้งตัวนั่นคือ...พี่ป่า

"มึง...หล่อชิบหาย" นางฟ้าที่เคยเพ้อถึงผมบัดนี้ลืมนผมเป็นที่เรียบร้อย แล้ว

"พี่ป่าไงมึง พี่ป่าอะ"

"กรี๊ดดด หล่อมากกกก เคยเห็นแต่ในเพจควิตบอย ตัวจริงหล่อมากกกก"

"พี่ป่าาาาาา"

พี่ป่าอย่างงั้นพี่ป่าอย่างงี้ตั้งระงมไปหมด ผมนี่ยืนอึ้งมองดูพี่ป่าเดินมาหาเจ้ประธานด้วยท่าทางติดจะรำคาญ "มีอะไร" ผมได้ยินเสียงพี่เขาพูดว่าอย่างนั้นแว่วๆ

"คนมองเยอะนะ ใช้น้องป่า เดี่ยวเถอะ"

"แล้วยังไง"

"ได้ๆ ค่ะ" เจ้ประธานตีแขนพี่ป่าไปที่หนึ่งแล้วก็ลากตัวสูงๆ ของเขาให้มายืนอยู่ข้างๆ "นี่คือหมอพนาหรือหมอป่าปัสอง เดือนคณะแพทยศาสตร์ปีที่แล้วขอเสียงปรบมือด้วยค่ะ"

"กริ๊ดดดดดดดดดดด"

"กริ๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดด"

"กริ๊ดดดดดดดดดดดดดดด"

"ชนะนี้เด็กกับทายาทกะเทยหยุดเดี๋ยวนี้ ฉันบอกให้แค่ปรบมือเียง"

ผมอ้าปากค้างมองดูภาพตรงหน้าด้วยความอึ้ง ไร่พี่ป่าคนกาทที่ผมชอบแะะในใจที่โรงเรียนเก่า ปีที่แล้วเป็นเดือนคณะแพทย์หรือเนี่ย...

"และที่เด็ดไปกว่านั้นคือ...เขาเป็นเดือนมหาวิทยาลัยด้วยค่ะ"

แทบลัมทั้งยืน...รู้สึกว่ามันชั่ววอร์ณะห่างไกลออกไปจากพี่ป่าอีกประมาณสามสิบชั่วโคตร...

เดือนมหา'ลัยกับคนที่กำลังจะเกือบได้เป็นเดือนเอกเล็กๆ น้อยๆ

"ไปได้ยัง..." พี่ป่าดูรำคาญเอามากๆ

"เอ๊ะ จะรีบไปไหน ผ่ากบอกอะไรน้องๆ ปีหนึ่งคณะเจ้หน่อยสิจ๊ะ"

"จะไปเล่นบาส"

"สักคำสองคำสามคำ" ไมค์ถูกยื่นออกไปแล้ว

พี่ป่าลอกตา และเขาก็พูดออกไม่ใช่ง่ายๆ ว่า "ตั้งใจเรียนนะ"

คราวนี้เสียงกรีดแทบจะถล่มโรงยิม...

นี่ชิมั้ยที่เรียกว่ากนิหารและอิทธิฤทธิ์ของเดือนมหา'ลัย...

ตอนที่พวกที่จะมาเล่นบาสเดินออกไปจากโรงยิมเพราะพวกเขาเล่นไม่ได้ นั่นผมทุดลงนั่งที่เดิม ไม่เอาแล้วกับการเป็นเดือน ใครจะเป็นก็เป็นไปเพราะถ้าผมไปแข่ง ยังไงผมก็แพ้อยู่ดี ดูหน้าหน้าไร่พี่ป่ากับหน้าผมสิครับ คนละชั้นกันนะ ผมจะไปชนะได้อย่างไร แค่ชนะเอกอื่นก็ยากแล้ว ดูดิ พวกที่ลงไปหาเจ้ประธานมีแต่หล่อๆ สูงๆ ทั้งนั้น

"ไอ้เซี่ยโย ยังไม่ลงไปอีกหรือ"

"นี่พวกมึงยังไม่ล้มเลิกความคิดอีกหรือ!"

"ไม่ ลงไป ซิวจะส่งคนลงไปซ้ำที่สุดแล้ว พวกกูจะอดแตกหนม"

"มึงงงง กูไม่ไป กูชนะใครไม่ได้จริงๆ นะ"

"ซีวิทยาจะ ส่งตัวแทนลงมาได้แล้วล่ะ" เจ้ประธานประกาศออกไม้

"ไอ้โย ออกไปเดี๋ยวนี้ กูเชื่อในตัวมึง" ทุกสายตาของคนในเอกจับจ้อง มาที่ผม ผมทำหน้าเครียด ไม่อยากออกไปโคตรๆ แต่ทำที่สุดก็ต้องออกไป อย่างช่วยไม่ได้

...เดี๋ยวก็ตรอบเองนั่นแหละ คนหลอกว่าผมมีตั้งเยอะ ขอโทษเพื่อนๆ ล่วงหน้าเลยก็แล้วกัน...

ตอนลงไปยืนข้างล่างผมยังชะเง้อมองหาคนที่เพิ่งเดินออกไปจากโรงยิม ในชุดบาสสีแดงอยู่...

"อ่า มาครบแล้วนะ"

ผมยืนอยู่ข้างๆ เพื่อนดาวเอกที่เพื่อนๆ เลือกกันลงมา...

"พี่จะเริ่มคัดเลือกเดี๋ยวนี้เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา" เจ้ประธานมองดู ทุกคนที่ยืนเป็นแถวอยู่ตรงหน้าเจ้แกในที่นี้รวมผมด้วย อายชิบหาย คนจ้องมอง มาอย่างกับดูลิงในสวนสัตว์ "ตอบคำถามพี่มาสั้นๆ ง่ายๆ ใครตอบถูกใจก็เป็น ดาวคณะกับเดือนคณะไปเลย"

ช่างเป็นคณะที่คัดเลือกได้อย่างสดหน้างานและโคตรซิดจริงๆ ผมขอ คารวะ...

"ฟังคำถามคะ...คำถามมีอยู่ว่า..."

"ไอ้โย นี่มึงได้เป็นเดือนคณะหรือ" ผมเจอไอ้มึงอีกรอบในตอนดึก มันบอกว่าอยากกินกล้วยเดี่ยว บอกเสร็จก็ขับรถมารับผมที่หอเฉย ผมมองซ้าย มองขวาเป็นอย่างไรดีแล้วครับ ไม่บังเอิญเจอพี่ป้าอีกแล้ว

"เออ"

"ฮ่าๆๆ" ไอ้มึงหัวเราะอย่างขบขันชิบหาย "เขาใช้อะไรดูวะ มึงถึงได้"

เป็นเนี่ย"

"กูไม่อยากเป็นเท่าไรหรอก คำถามกูก็ตอบไปมั่วๆ ได้เป็นเฉยแม่ง"

"ก็ดีนี่ เดือนคณะกับเดือนมหา'ลัยเข้ากันจะตาย" มิ่งพูดต่อไป "ดีไม่ได้ ถ้ามิ่งตั้งใจอาจจะเป็นเดือนมหา'ลัยกับเดือนมหา'ลัย"

"หน้าอย่างกูเนี่ยนะไอ้มิ่ง" ผมดูคนมเย็น "ไม่ละ เป็นแค่เดือนคณะนี่ก็ เซอร์ไพรส์มากพออยู่แล้ว กูไม่หวังอะไรอีกแล้ว"

"มิ่งไม่รู้หรือว่ามิ่งโชคดีแค่ไหนนะ" มิ่งดูหน้าในมือมันบ้าง "ดาวเดือนปีที่แล้วต้องมาดูแลดาวเดือนปีนี้ มิ่งไม่คิดว่าพี่ปาเขาจะมาดูแลน้องตัวเองบ้างหรือวะ"

ฟังดูน่าสนใจ... "แล้วไงอีก"

"อีกทั้งยังเป็นเดือนมหา'ลัย คราวนี้ไม่ได้แค่ดูแลน้องคณะตัวเองแล้ว มิ่งต้องดูแลน้องคณะอื่นด้วย มิ่งคงได้ฟินเข้ายันเย็นแน่นอน"

ผมถึงกับสอ่ลัดกันมเย็นในแก้วเลยทีเดีย...

"ว่าแต่... คำถามอะไรวะที่ทำให้มิ่งได้เป็นเดือนคณะวิทย์"

ผมเคี้ยวน้ำแข็งก่อนตอบ "เขาถามกูว่าความรักคืออะไร"

"นี่นะหรือคำถามคัดเลือกดาวเดือนของคณะมิ่ง..." มันทำหน้าที่เฉยชาไปเลย

"เออ"

"แล้วมิ่งตอบว่าไงละ..."

"หึ..."

"...หรือว่ากูไม่ควรถามมิ่งวะเพื่อน"

"เพราะกูรู้ดีใจว่ารักเป็นไง กูถึงได้มาเป็นเดือนเนี่ย"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)